

[V. Buhl.]

Fremkomst er saare forstaaelig efter Forslagets indgribende Karakter, dels gennem det Arbejde, som er udført af den højt-ærede Finansminister og Medlemmerne af Udvalget, og som er resulteret i 101 Ændringsforslag, hvoraf noget over Halvdelen er stillet som Mindretalsforslag af det socialdemokratiske og det kommunistiske Parti.

Man vil se af det store Antal Mindretalsforslag, at det har været smaat bevendt med Samarbejde og Enighed inden for Udvalget, men hvis man heraf vil slutte, at der har været ført langvarige og omfattende Debatter i Udvalget, tager man ganske fejl. Det karakteristiske for Udvalgsarbejdet har været, at de 3 Partier, som i det store og hele repræsenterer Udvalgsflertallet, sammen med Finansministeren har dannet en Slags Underudvalg, og paa de Ændringsforslag, som Flertallet dér er enedes om, har Mindretallet kun i saare ringe Grad haft Mulighed for at øve Indflydelse. Paa tilsvarende Maade har de 3 Partier staaet som en kompakt Majoritet over for Mindretalsforslagene, der i Hovedsagen er udarbejdet af de socialdemokratiske Udvalgsmedlemmer, idet det ikke paa noget afgørende Punkt har været muligt hos Flertalspartierne at vinde Ørenlyd for disse Forslag.

Der har altsaa i denne Sag været et intimt Samarbejde mellem de 3 Partier, men med Idyllen bag de nedrullede Gardiner har det aabenbart været saa som saa efter den konservative Udtalelse i Betænkningen at dømme. Af denne for en af Parterne i et Samarbejde noget ejendommelige Udtalelse maa man faa det Indtryk, at der har staaet drabelige Kampe inden for de 3 Partier, og at de Indrømmelser, der er givet de store Kapitalinteresser baade ved Lovforslagets Fremsættelse og under Udvalgsbehandlingen, først og fremmest skal tilskrives det konservative Parti. Alligevel er de konservative Udvalgsmedlemmer langt fra tilfredse, og man kender Partiet igen, naar det trods alle Indrømmelser bitterligt begræder, at Forholdene tvinger Partiet til at stemme for Lovforslaget. Selv om de Konservative altsaa efter deres egen Fremstilling nærmest har det som Fritz Jürgensens Dreng, der laa under Bordet og raabte: Saa I, hvordan jeg stod mig! — saa maa vi dog fra vor Side meget beklage, at Finansministeren og de to andre Flertalspartier har ladet sig gaa paa, som sket er, og finder, at alle Parter broderligt bør dele Æren og Ansvar for, at Sagen nu har faaet dette Udfald.

Betød Lovforslaget en udvandet Eengangsbeskatning, da det blev forelagt, er det altsaa som Helhed langt fra blevet bedre ved at ligge i Blød i Flertallets private Underudvalg. Som vi har sagt i Betænkningen, opfylder de Eengangsydelser, som nu gennemføres, ikke de Krav, som i denne Sag maa stilles til en sund og forsvarlig økonomisk Politik. Vi har gennem vore mange Ændringsforslag søgt at raade Bod paa dette Misforhold, men vore Anstrebninger har som sagt inden for Udvalget i det store og hele været forgæves.

Ændringsforslagene har til Formaal dels at tilvejebringe en mere effektiv Stabilisering af Pengevæsenet og en mere omfattende Aflastning af Statens Forpligtelser over for Nationalbanken, dels at gøre Reglerne for Ansættelsen af de skattepligtige Formueværdier mere rationelle og mere virksomhedsfulde.

Jeg skal først gøre nogle Bemærkninger om Formuestigningsafgiften. Der er i Lovforslaget store Huller, hvorved meget betydelige Formuestigninger, der i sig selv er skattepligtige, falder uden for Lovens Regler og ikke kommer til at bidrage til den Sanering af Pengevæsenet, som er Lovforslagets Formaal.

Det gælder først og fremmest i alle de Tilfælde, hvor den, der har haft den store Formuestigning, er afgaaet ved Døden i Stigningsperioden. Det kan jo være sket helt op imod Sluttidspunktet. Der kan være Tale om meget store Formuestigninger, men disse Formuestigninger undgaar Afgiften, hvad enten de befinder sig i et Dødsbo under offentligt Skifte, eller de er overgaaet til Arvingerne til privat Skifte o. s. v.

Efter vor Opfattelse er der ikke nogen saglig Begrundelse for, at saadanne Formuestigninger ikke skal beskattes. Man har henvist til de tekniske Vanskeligheder, som en saadan Afgifts Optrævning kan medføre; men ogsaa de lader sig overvinde og er overvundet i det norske Forslag paa en Maade, som teknisk set er overkommelig og endda forholdsvis let at arbejde med. Det er ordnet paa den Maade — og det er paa Grundlag af dette Forslag, at vi har stillet vore Ændringsforslag —, at man beskatter Formuestigningen i Dødsboer, saa længe det offentlige Dødsbo bestaar, paa samme Maade, som den afdøde vilde være blevet beskattet, hvis han havde været i Live, dog at vi har undtaget Gaver og Legater fra Beskatningen. Men hvis der ikke er noget Dødsbo, hvis Arvingerne har faaet Arven, saa beskatter man hos de enkelte Arvinger, men saaledes at man forhøjer Arvingernes